

MANIFEST PLATAFORMA 31D (2014)

Quin país és aquest
on als únics que encara tenen alguna esperança els anomenen desesperats?
Quin país és aquest
on les arrels no poden créixer lliures i radicals?
On la Llei Mordassa talla, suprimeix, censura? On la paraula és un crim i l'expressió i la imaginació poden ser castigades?
Quin país és aquest?
Quin país és aquest on les llistes d'interins poden ser manipulades i les places, de cop, inventades?
On els reis i els prínceps encara existeixen com en els millors contes de fades i després ni saben sortir dignes de la faula per entrar en la realitat i anar a ingressar els doblers en el compte que pertoca?
Quin país és aquest que no sap baratar monarquia per vertadera democràcia, que no sap reconèixer la diferencia entre dret i deure, entre dret i privilegi?
Quin país és aquest que no sap ser país?

Avui, de la dignitat n'hem fet una vestimenta.
Avui, la identitat l'hem passejada pel carrer com la més bella de les coses, aquest sentiment viu de pertànyer, de ser-hi, de manifestar-nos i construir-nos com a persones, com a poble, com a poble català.
Aquesta identitat nostra que és un dret i és un deure, aquesta identitat nostra que no és un privilegi.

Desitjar i cridar neteja les idees i els pensaments. Desitjar i cridar, sempre.
Perquè estem fets de llengua, cultura i territori.
Perquè som el que som amb cada alè, després de cada passa, gràcies a cada paraula.
És amb una llengua que es recorda, es viu i es respira.
Amb una llengua, avui com ahir, es congria el passat, el present i el futur.
Amb una llengua i un desig.
Perquè la llengua catalana és la nostra mare. I qui ha gosat mai desafiar o traïr la pròpia mare?
Perquè on sentiu l'amor vosaltres? Només al cor o també a la llengua?
La llengua és el nostre segon cor!

Mentre alguns diuen que no, que no,
que el país no basta, que no existeix, que no funciona,
que és una amenaça, que avorreix.
Mentre alguns diuen que Ramon Llull du accent (ramÓn),
que el color verd no té vida
i ser daltònics serà la religió del futur,
que no hi haurà temps, que no hi haurà espai ni passes endavant.

Nosaltres diem que sí, que sí.
Que sí i sí.

Mentre alguns diuen que no fa falta dialogar,
mentre diuen que “la crisi ja és història”,
que no hi ha cap abús ni cap tergiversació,
que les mentides si són blanques no fan mal,
que els daltònics el color blanc és l’únic que veuen,
el color que anul·la, que amaga, que confon,
el que no crida, que cridaner no, no ho és.

Però nosaltres reclamem que sí i sí.
Que avui, avui és la nostra festa,
que volem una justícia justa, que estem farts d’imputats gratuïts,
de processos arbitraris, de retallades i ocultacions.

Què queda quan es passa el límit?
Què queda a la batalla de les idees, dels propòsits, de les conviccions?
Què queda al país que volem ser?

Perquè som en nom d’una voluntat forta,
en nom d’una llibertat pura.
Per una bandera neta,
per una història clara.

Com deia Blai Bonet:
Que cadascú sigui titular de la seva vida.
Que cadascú sigui aguantat just pels seus dos-sents ossos.
Que cadascú visqui sense demanar permís per a viure.

Així que... visca nosaltres, visca Mallorca!